

Adem Aleyhisselam'ın Hayatı ve İmtihanları

Es selamu aleyküm. Her işimize besmele ile başlıyoruz. Besmele her hayrın başlangıcıdır. Euzubillahimineşşeytanirracim Bismillahirrahmanirrahim. Kur'an-ı Kerim'de ismi geçen tüm peygamber efendilerimiz için salavat getirelim inşaallah. Allâhumme salli ve sellim ve bârik alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve ashâbihî ecma'în. Allâhumme salli ve sellim alâ cemî'i enbiyâike ve rusulike mine'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Allâhumme salli alâ seyyidinâ Âdem, Allâhumme salli alâ seyyidinâ İdrîs, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Nûh, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Hûd, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Sâlih, Allâhumme salli alâ seyyidinâ İbrâhîm, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Lût, Allâhumme salli alâ seyyidinâ İsmâîl, Allâhumme salli alâ seyyidinâ İshâk, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Ya'kûb, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Yûsuf, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Şu'ayb, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Eyyûb, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Mûsâ, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Hârûn, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Zülkifl, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Dâvûd, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Süleymân, Allâhumme salli alâ seyyidinâ İlyâs, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Elyesâ, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Yûnus, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Zekerîyya, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Yahya, Allâhumme salli alâ seyyidinâ Îsâ ve hâtime'n-nebiyyin seyyidinâ Muhammed. Allâhumme'ğfirlenâ ve'rhamnâ, ve'c'alnâ min muhibbîhim ve tâbî'ihim bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Ve Selâmun ala'l-mursalîn, ve'l-hamdu lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Âmîn.

Bu akşam inşaallah, Allah rızası için dedemiz Adem Aleyhisselam'ı anlatabildiğimiz kadarınca sizlere anlatmaya gayret edeceğiz. Peygamberler, Allah katında seçilmişlerdir. Allah-u Teala'nın seçkin kullarıdır ve Allah-u Teala'nın sadakat, ismet ve her türlü güzel vasıflarını kendilerinde bulunduran kişilerdir. Allah Azze ve Celle, hiçbir peygamberi Kur'an-ı Kerim'de bize boşu boşuna anlatmamıştır. Onlar, bizim kendimizi tamamlamamız için Allah-u Teala'nın bizlere birer işaretidirler. İnşallah bizler de bu işaretlere ulaşmaya niyetlendik. Rabbim, niyetimiz doğrultusunda bizleri onlara ulaştırsın.

Yaratılış ve Meleklerin İmtihanı

İnsanlığın kaderi, cennetten dünyaya uzanan bir yolculukla başladı. Kâinat sükûnetinde bir gün Allah Azze ve Celle meleklerle nida ederek **"Ben yeryüzünde bir halîfe yaratacağım"** buyurdu. **(Bakara 2:30)**. Melekler Allah Azze ve Celle'den başka hiçbir şey bilmezler. İtaatten başka bir şey bilmezler. Allah-u Teala şeytan için bir imtihanı murad etti. Sadece oradan nefis verilen şeytandır. Şeytan da meleklerin öğretmeni olduğu bir zaman, şeytan kargaşayı bilir, fitneyi bilir, savaşı bilir çünkü kendi aleminde boğulmuş. Ve bunu meleklerle kendisi anlatıyor ama Allah-u Teala ile bu konuda karşı karşıya kalıyor.

Melekler şeytanın söylediklerini Allah-u Teala'ya tekrar ediyorlar: **"Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacaksın? Oysa biz Seni hamdinle tesbih edip takdis ediyoruz"** dediler. Rabbimiz ise onlara, **"Ben sizin bilmediklerinizi bilirim"** diyerek ilahi hikmete teslim olmalarını emretti. Bilinmeyen bu sır; meleklerin kavrayamadığı bu hikmet, aslında yaratılacak varlığın özünde gizliydi.

Rabbil Alemin, yeryüzü toprağından bir balçıkla, O'nu yoğurup şekillendirdi; sonra O'na kendi ruhundan üfledi. Cansız çamur, ilâhî nefesle can buldu. Topraktan gelen beden, semavî bir sırda birleşti. Artık O, hem bedeniyle madde âlemine ait hem ruhuyla mana âlemine bağlı, mükerrer bir varlık olan Adem Aleyhisselam idi. Allah bu yeni varlığa büyük bir kabiliyet bahsetti. Allah Azze ve Celle, Adem Aleyhissalatü Vesselam'ı kendi esmalarıyla vasıflandırdı. Kendi

esmalarının tecelliyatını Adem'de haşreyledi. Ve Adem Aleyhisselam Allah Azze ve Celle'nin nuruyla yani ruhuyla üflediği için Allah-u Teala'ya ait olan her güzelliğin tamamı Adem'de tecelli etti.

Adem'in Üstünlüğü ve İblis'in Kibri

"Adem'e bütün isimleri öğretti" (Bakara 2:31). Sonra meleklerle **"Haydi, doğru iseniz bunların isimlerini bana bildirin"** diye buyurdu. Melekler acz içinde, **"Seni tüm noksan sıfatlardan tenzih ederiz; Senin bize öğrettiklerinden başka hiçbir bilgimiz yok"** diyerek acziyetlerini itiraf ettiler **(Bakara 2:32)**. Bunun üzerine Adem Aleyhisselam, kendine öğretilen tüm isimleri ve manalarını söyledi. Allah meleklerle, **"Size demedim mi, Ben göklerin ve yerin gizliliklerini bilirim; sizin açıkladıklarınızı da içinizde gizlediklerinizi de bilirim"** buyurdu **(Bakara 2:33)**.

Adem Aleyhisselam'ın üstünlüğü meleklerle gösterilmişti. Her güzelliğin Adem Aleyhisselam'da tecelliyatı melekleri celp etti. Melekleri celp edince meleklerde secde etme hali tecelli etti. Allah-u Teala, bu haldeyken **Es-Sülû Adem** dedi. Çünkü Adem Aleyhisselam artık öyle bir çekim oluşturdu ki, isteseler de istemeseler de melekler bizatihi Rabbil Alemin'de göremedikleri şeyi Adem'de gördüler. Çünkü güçleri ancak ona kadar yetti. Ve bu harikulade varlığa secde ettiler. İblis secde etmedi. Adem Aleyhisselam isteseydi o minvalde şeytanın yok oluş sürecini hazırlayabilirdi ancak dedemiz Adem Aleyhisselam sükut ve edeple durdu.

Burada dikkat edersek Kur'an-ı Kerim'de bu konu öyle işler ki görüntü şeytanın kendisine kayar. Adem Aleyhisselam ile ilgili bir şey yoktur. Orada bir Adem var. Aynı edebinde, aynı adabında, aynı sükûnetinde ve Allah-u Teala'ya saygısını aynı şekilde, en güzel şekilde arz eden Adem Aleyhissalatü Vesselam var. Hani Adem, melekler secde edince o da Rabbine secde ediyor. Ve zerre-i miskal yerden kalkmıyor. Hüküm veren Allah-u Teala diyor.

Lanetlenmiş şeytanı bundan alıkoyan nedir? Her şeyi görmüş ve şahit olmuştu. Rabbil Alemin, Adem Aleyhisselam'a "Halifem" diye hitap etmiş, en güzel nurların hepsi O'nda tecelli etmiş, en güzel esmalar onda tecelli etmiş. Alemin bütün yaradılış hikmetini kendisine yazılan zata secde etmeyi reddetmiş. Neden? Neden? Neden? Çünkü ilim onu öyle bir hale getirmişti ki Rabbinin bile göremeyecek hale gelmişti. En sonunda o hadsiz ve hudutsuz kelimeleri söylemişti: **"Ey arşın ve arzın sahibi olan Allah, sen onu değersiz bir sudan ve değersiz bir topraktan yoğurdun. O değersizdir. Bense, senin dumansız ateşinin "Ol!" emriyle yaratıldım. Hiçbir çaba gösterilmeden "Ol!" demenle ben oldum ve dumansız ateştenim, tertemizim."** (A'râf 7:12).

İblis zahire bakıp ateşi üstün, toprağı düşük görüyordu. Oysa Adem Aleyhisselam'ın yaratıldığı toprak mütevazı ama bereketliydi; ancak İblis'in ateşi ise kibirli ve yakıcı.... İblis, Adem Aleyhisselam'ın balçıktan bedenini gördü fakat ona üflenen ruhu ve ona emanet edilen yüce hakikati göremedi. Bu küstah tavrı üzerine Allah Azze ve Celle onu kendi katından kovdu. Bir zamanlar melekler arasında yer alan İblis, **"Defol, aşağılıklardansın!"** hitabına muhatap oldu ve ilâhî rahmetten ebediyen mahrum edildi. Artık o "kovulmuş" (racîm) bir şeytandı. Bir daha bu kata hiçbir zaman çıkamayacak ve hiçbir zaman Allah-u Teala'yı muhatap dahi alamayacaktı. Adem Aleyhisselam orada kendisini hiç savunmadı. Edeple durdu. Edeple, secde halinde Allah-u Teala'nın karşısında durdu. Kendisine atılan iftiraya, kendisi hakkında söylenen aşağılanmış sözlerle karşı zerre-i miskal savunma yapmadı, çünkü Rabbinin onu savunacağını ve onu koruyacağını iman etmişti. Allah-u Teala, Adem Aleyhisselam'ın bu edebine karşılık O'na cenneti verdi. **Es-sülû Adem** sahnesindeki duruşu ve edebinin karşılığı olarak Allah-u Teala, O'na karşılıksız olarak O'ndan memnun olduğunu ifade etmek, O'ndan razı olduğunu

belirtmek için Adem Aleyhisselam'ı cennete koydu. Havva validemiz ise cennette yaratılmıştır.

Cennet İmtihanı

Adem Aleyhisselam ile Havva annemiz, cennet nimetleri içinde, saf bir huzurla yaşamaya başladılar. Allah Teâlâ onlara cennette birçok nimeti helal kıldı, sadece tek bir ağaca yaklaşımlarını yasakladı: **"Ey Adem! Sen ve eşin birlikte cennete yerleşin; orada dilediğiniz her şeyden bol bol yeyin, fakat şu ağaca yaklaşmayın; yoksa zalimlerden olursunuz"** buyurdu (**Bakara 2:35**). Bu, Adem Aleyhisselam ile Havva annemiz için bir imtihandı. Onlar başlangıçta bu yasağa titizlikle riayet ettiler. Büyük bir edep ve şükür içerisinde, cennetin tadını çıkararak yaşıyorlardı. Ne var ki sinsi düşmanları İblis boş durmuyordu.

Cennetin kapısından giremiyordu şeytan. Ve yalan yemin etmeyi icat etmiştir. Melekler ve Allah-u Teala'nın olağanüstü varlıkları yalandan yemin etmeyi bilmezler. Cennet bekçilerine yalandan Allah-u Teala'nın adına yeminler ediyordu ve cennet bekçileri bu yeminlere inanıyorlardı çünkü Allah-u Teala'nın adına yeminler ediyordu. Melekler cennetin kapılarını şeytana açtılar. Cennet o zaman bizim için bir imtihan aracı değildi. Adem Aleyhisselam'ın edebinin karşılığı olarak verilen bir şeydi. Cennet, günah ve sevapların karşılığı olarak tasavvur edilmedi.

Cennete yalan yemin ederek giren şeytan, Adem Aleyhisselam'a Allah-u Teala adına türlü türlü yeminler ediyordu. Dünyanın ve ahiretin en saf ve en temiz yaratılan insanını Allah Azze ve Celle'nin adıyla kandırıyordu. Allah Azze ve Celle'nin adıyla kandırmak, ilk defa vuku buluyor ve bu cennette şeytan tarafından kullanılıyordu. O saf ve temiz olan Adem Aleyhisselam da sadece ve sadece Allah Azze ve Celle için bu yalana kanıyordu.

Şeytan, yemin ederek **"Ey Adem! Allah-u Teala sana büyük bir rahmettir. Sana ebedilik ağacını ve yok olmayan bir saltanatı göstereyim mi?"** dedi (**Tâhâ 20:120**). **"Elbette ben sizin iyiliğinizi isteyen samimi bir dostum"** diyerek yeminler etti (**A'râf 7:20-21**). Adem Aleyhisselam nereden bilsin ki hile nedir, yalan nedir, yalandan yemin etme nedir, nereden bilsin... Ve sadece Allah dendiği için o yasak olan ağaçtan yiyor.

Utanç ve Tövbe

İlk yemede zaten utanç geliyor. Utanç, günahı telafi eder. Şimdi Adem Aleyhisselam utanacaktı... Adem Aleyhisselam cennette tövbeyi bilmiyor, sadece utanmayı biliyor. O kadar utanıyor ki Allah Azze ve Celle'den. Teninin rengi bile değişmeye başlıyor. Önüne bakıyor, Arş'ın ve Arz'ın sahibi için başını kaldıramıyor. Zerre-i miskal kadar başını kaldıramıyor. Ey Adem sen ne yaptın? Sadece susma var. Sen ne yaptın? **"Ya Rabbil Alemin, şeytan beni senin adınla kandırdı."** demedi. Konuşamadı, sadece sustu ve utandı.

Cennette yaratılmış o güzel ve latif giysiler bir anda çıktılar. Koskoca hayanın timsali Adem Aleyhisselam elbisesiz kaldı. Utancından ne yapacağını bilemedi. Allah Azze ve Celle, incir ağacına şefkat verdi ve incir ağacı (Allah ondan razı olsun), Adem Aleyhisselam için setir yerlerini örtmesi için yapraklarını ona bahşetti.

Ya Adem bunu ne yaptın? Niye Rabbinin emrine karşı geldin? Allah Teâlâ onlara nida edip buyurdu ki: **"Ben size o ağacı yasaklamadım mı? Şeytanın da sizin apaçık bir düşmanınız olduğunu söylemedim mi?"** (**A'râf 7:22**). **"Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik; eğer Sen bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, elbette hüsrana uğrayanlardan oluruz"** dediler (**A'râf 7:23**). **"Ya Rab sen Allah'sın. Ben kandırıldım. Ben zalimlerden oldum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ve ben senin her şeyine razıyım. Çünkü ben senin gerçekten emrini çiğnedim. Ve vereceğin her şeye ben razıyım."** dedi Adem Aleyhisselam.

Şimdi Allah-u Teala'nın vereceği kararı, Allah-u Teala'nın adaletine razı olan bir Adem için gerçekten büyük bir imtihan başlayacaktı. Kandırılmış, Allah adına kandırılmış bir Adem için imtihanın başlangıcı. Çünkü tek korktuğu şey, Allah-u Teala'nın sevgisini kaybetmek. Cennette Adem Aleyhisselam'ın tek korktuğu şey, Allah Azze ve Celle'nin o sevgisini kaybetmekti. Bir daha ona bakacak mı korkusu. Rabbil Alemin, o nur ile acaba ona temaşa edecek mi? Cemalullah'la bakacak mı? Şimdi bu korkunun bedeli için her şeye hazır Hazreti Adem. Her şey hazır. Rabbim dese **"Ey Adem seni paramparça edeceğim."** Der ki **"Ya Rab paramparça et beni ama sevginden mahrum etme. Ben hadsizlik ettim. Ben hata ettim."** Ama tövbe ettiğini daha bilmiyor, çünkü cennette tövbe yoktur.

Dünya İmtihanının Başlangıcı

Dünya imtihanı için Adem Aleyhisselam'a bir hüküm verilecekti ve melekler hayret içerisindeydi. En mükemmel insan bile hata etti. Yani, Allah Azze ve Celle hepimizi hataya düşürebileceğini hepimize öğretmek için en sevdiği kulunun bu halini bıraktı. Hepimize büyük bir ders veriyor Allah-u Teala. Sizler kamil-i mükemmel olsanız dahi yanılabilirsiniz. Ancak sizde üstün bir özellik vardır. Bu sizin hayanız ve Allah-u Teala'yı bilme halinizdir. Şimdi, dünya imtihanı başlayacaktı. İblis, kovulurken bile kin ve hased doluydu. Rabbine asi olmuş bu varlık, yine de mühlet istedi: **"Rabbim, insanların diriltileceği güne kadar bana süre tanı"** diyerek kıyamete dek fırsat talep etti. Allah, dilediği bir hikmet gereği ona mühlet verdi. Lakin bu mühlet, İblis için bir lütuf değil, imtihanın sürekliliği içindi. İblis, azgınlığında ileri giderek insana düşmanlığını açıkça ilan etti. Dedi ki: **"Öyle ise, Senin izzetine yemin ederim ki onların hepsini azdıracağım içlerinden yalnız Senin ihlâsa erdirilmiş kulların müstesna!" (Sâd 38:82-83).** Böylece İblis, insanoğlunu doğru yoldan saptırmayı tek gayesi edineceğini açıkladı.

Yüce Allah da ona ve kıyamete dek onun yolundan gidecekler şöyle buyurdu: **"Çık git! Onlardan sana kim uyarsa, bilin ki hepinizle cehennemini dolduracağım" (Sâd 38:85).** Ve insanlara da şu uyarıyı bildirdi: **"Şüphesiz benim kullarım üzerinde senin hiçbir nüfuzun olmayacak; ancak sana uyan sapıklar müstesna" (Hicr 15:42).** Artık büyük bir mücadele başlamıştı: bir tarafta Rabbine kullukla yükümlü insanoğlu, karşısında kıyamete kadar onun ayağını kaydırmaya çalışacak şeytan...

Şeytan, Adem Aleyhisselam'dan daha önce dünyaya gönderildiği için Adem Aleyhisselam'ın Vesselam'a tuzak kuracağı şekilde dünyayı iyi bir organize hale getirmişti. Adem Aleyhisselam'ın elindeki tek şey Allah Azze ve Celle'ye olan iman. Allah beni yalnız, sahipsiz bırakmaz. Ve ikinci şey, Allah-u Teala ona zikri öğretmişti. Diğer şey, Allah Azze ve Celle onu dünyaya gönderdiği zaman Cebrail Aleyhisselam'ın Vesselam'ın vesilesiyle, Cebrail Aleyhisselam'ın Vesselam'la bir insanın hayatta kalabileceği olan her türlü ilmi ve hikmeti ona verdi Allah-u Teala. Allah Azze ve Celle o kadar merhametlidir ki imtihana hazırlayacağı kişiyi imtihan için gerekli olan her şeyle donatır Allah-u Teala.

Dünyadaki Yalnızlık ve Tövbenin Telkini

Ve Adem Aleyhisselam'ın Vesselam dünyaya geldiği zaman korku, yalnızlık, terk edilme hallerini en son haline kadar yaşadı. Çünkü ondan başka dünyada kimse yoktu ve Rabbi tarafından dünyaya bırakılır. Terk edilmişlik duygusu çok zor bir duygudur. Ama Adem Aleyhisselam dünyaya gönderildiği zaman Cebrail Aleyhisselam onunla iletişime geçtiği için umutsuz olmadı. Umutsuz olmadı dedemiz Adem. Dedemiz Adem'i dünyada hayatta tutan tek şey Allah Azze ve Celle'nin rahmetinden umut etmesi, Allahu Teala'nın Cebrail Aleyhisselam'ın Vesselam'ı göndermesiyle muhakkak görüp gözettiğine iman etmesi ve kesinlikle Rabbimin onu yalnız

birakmayacağına iman etmesiydi. Bu iman Adem Aleyhisselatü Vesselam'ı kesinlikle kurtaracaktır. Ve kurtarması için şimdi Allah ona yol gösterecek.

Rabbil Alemin, Adem Aleyhisselam'ı 300 yıl yalnızlık dersiyle imtihan etti. Adem Aleyhisselam sık sık gökyüzüne bakardı. Gökyüzünden Allah-u Teala'dan bir merhamet umardı. Merhamet gelmeyince başı önünde hıçkırık hıçkırık ağlardı. Adem Aleyhisselam'ın bu hıçkırıklarının yeryüzünde ulaşmadığı en ufak bir yer yoktu. Adem Aleyhisselam çokça ağladı. Cennette o yasak meyveyi yemenin ağırlığı ne olursa olsun, Adem Aleyhisselam'ın gözyaşları o meyvenin tümünü eritmeye yeterdi. Adem Aleyhisselam gökyüzünü çok seyretti. Çokça merhamet dilendi, çokça ağladı. Adem Aleyhisselam 300 sene boyunca ağladı.

Allah Azze ve Celle, en yalnız ve en kimsesiz olduğu anda O'na tövbenin kelamını her yönden telkin etti. Rabbil Alemin ile Adem Aleyhisselam'ın dünyadaki ilk tanışması da o tövbe kelamının bizatihi Rabbil Alemin'den O'na telkin edilmesiyle oldu. Adem Aleyhisselam, Allah Azze ve Celle'nin sesini her yönden duyunca o kadar mutlu oldu ki **"Estağfirullah. La ilahe illallah alimtu suan ve zalemtu nefsi ve entel hamel rahimin."** dedi. **"Ya Rab! Sen Allah'sın, teksin, birsin. Ben nefsimi zulmettim. Zalimlerden oldum. Günah işledim. Gerçekten ben çok zalim oldum. Ya Rabbim! Sen merhametlilerin en merhametlisisin. Ne olur beni kabul et. Erhamerrahimin."** Bir insanın tanışabileceği en güzel kelimedir, **Erhamerrahimin**.

Estağfirullah, Adem Aleyhisselam'ın göğsünden öyle bir çıktı ki o gün melekler ilk defa Adem Aleyhisselam'a secde etmenin şükrüne vakıf oldular. **Estağfirullah**. O kadar güzel bir kelimedir ki insanı özüne, Rabbinin katındaki gerçek haline dönüştürür. Ve Adem Aleyhisselam bunu ispat etti. O yüzden her insan hayatında özünü muhakkak ispat edebilir. **Estağfirullah** dedi. Allah-u Teala dedemiz Adem Aleyhisselam'a mülk verdi. Ondan sonra eş verdi. Ondan sonra evlat verdi.

Aile Hayatı ve Kurban Hadisesi

Adem Aleyhisselam tövbe etti. Eşi Havva validemize kavuştu. Allah-u Teala merhamet etti. Tövbe kabulünün hasenatıyla kadın ve erkek arasındaki sevgiyi Allah-u Teala büyük bir sevgiye dönüştürdü. Adem Aleyhisselam Havva validemizi ilk defa görmüşçesine sevdi onu. Rabbinden öğrendiği tövbe kelamını annemiz Havva ile paylaştı. Annemiz Havva, dedemiz Adem'in şهادetinde tövbe etti. Allah-u Teala deden Adem hatırına annemiz Havva'nın da tövbesini kabul etti. Sonra onlara bolluk ve zenginlik verdi. Ve Adem Aleyhisselam her bolluğa ve zenginliğe **"Elhamdülillahi Rabbil Alemin"** diyerek şükretmeye başladı.

Allah Azze ve Celle dedemiz Adem'e evlatlar verdi. Evlatlar dedemiz Adem'e çok ilginç geldiler. Ne olduğunu anlayamadı. Çünkü ne Cennet'ten öyle bir şey biliyordu, ne melekler aleminden öyle bir şey biliyordu. Ama dünyada evlat denen kavramla karşı karşıya kaldı. Adem Aleyhisselatü Vesselam evlatları da aynı hataya düşmesin diye Allah-u Teala'ya edepten, Allah-u Teala'nın sözünü dinlemeleri için onlara çokça anlattı. Bu anlatma sebebiyle Allah-u Teala akıl sahibi yaptıkları evlatları sorumlu tuttu. Dedemiz Adem, Allah-u Teala'yı tanıınca evlatlar Allah-u Teala'dan sorumlu oldular. Çünkü artık Allah-u Teala'yı bilmeye başladılar. Ve Allah Azze ve Celle sevgi yerleştirdiği, edep yerleştirdiği, haya yerleştirdiği, iman yerleştirdiği kullara dünyada kesinlikle imtihan edeceğini ve dedemiz Adem'e her zaman şunu diyordu: **"Ey Adem, sen şeytanla bir hasım olarak yeryüzüne indirdin. Aman dikkat et. Düşmanını her zaman iyi tanı, sakın bir daha aynı şekilde sana zulmetmesin."** Adem Aleyhisselam'ın dünyaya indirilmesinden son nefesine kadar bir daha şeytan O'na yaklaşmadı. Ve Dedemiz Adem'e zulmedemedi.

Habil'i dedemiz Adem çok sevdi. Şeytan, sevgi karmaşasına karşı acizdi. Ama bunu yok etmeye kararlıydı. Rabbil Alemin hoşnut olunca Habil'in amelinden, artık bize bir emir daha verdi Allah-u

Teala. **"Allah için adak adayın, kurban kesin."** Nasıl dedi Rabbil Alemin? **"Enna atayna kelkevser fessalli li rabbike van har"** dedi: **"Ya Muhammed biz sana kevseri vermedik mi? Aynı şekilde ey Adem biz sana çokça evlatlar vermedik mi? Çokça bereket vermedik mi? Öyleyse Rabbini yücelt ve Rabbin için kurban kes."**

Adem Aleyhisselam her zaman en güzel kurbanları Allah-u Teala'ya arz ediyordu, sunuyordu. Ve evladı Habil de babası gibi olmaya başlamıştı. O ağırbaşlı, bu Allah-u Teala'yı çokça zikreden bir kuldu Habil. Kabil ise, insanlardan şeytanın sesini en net duyandı. Kabil'de bu önce rüya ve korkuyla başladı. Dedemiz Adem'e bunu anlatınca, Dedemiz Adem **"ondan uzak dur. O ancak iblisin işidir."** dedi. Ama Kabil rahat durmadı. Ah insan şu merakın ve şu söz dinlememen seni ne hale getirecek? Hadi gel gör ve bu katilliğin bedeli acaba ne olacak? Ve deden Adem ilk defa Allah-u Teala'dan Allah-u Teala'ya kavuşmak için senin yüzünden dua edecek ey Kabil.

İlk Cinayet ve Kabil'in Pişmanlığı

Bir gün her ikisi Allah Azze ve Celle'ye birer kurban takdim ettiler. Kardeşlerden birinin adadığı kurban kabul edildi, diğerininki ise kabul görmedi. Kurbanı kabul edilmeyen kardeş (Kâbil), hasedin ateşiyle öfkeleni ve diğerine, **"Seni öldüreceğim!"** diye tehdit savurdu. Masum olan kardeş (Hâbil) ise itidalini bozmadı, yumuşak bir eda ile şöyle karşılık verdi: **"Allah, ancak takva sahiplerinden kabul eder. Andolsun, sen beni öldürmek için elini uzatsan bile, ben sana karşı el kaldırmayacağım; çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım"** (Mâide 5:27-28). Ne büyük bir teslimiyet ve imandı bu! Hâbil, edep ve tevazu ile hareket edip fitneden kaçındı, haksız da olsa kardeşine el kaldırmayı doğru bulmadı. Kâbil ise nefsinin muradı uğruna gözü dönmüş bir halde adım attı. Kardeşinin sözleri ona tesir etmedi. Sonunda nefsi, onu kıskançlık ve hırsa esir etti. Kur'an-ı Kerim'de bu olay şöyle yer alır: **"Derken nefsi onu kardeşini öldürmeye itti; o da kardeşini öldürüp ziyan edenlerden oldu."** (Mâide 5:30). Yeryüzünde ilk defa insan kanı dökülmüştü. Masum Hâbil'in canı haksızca alınmış, böylece zulüm tarihinde ilk kez vuku bulmuştu. Kâbil ise yaptığı işin vahametini çok geç anladı. Kardeşini öldüren Kâbil, pişmanlık girdabında kıvranmaya başladı, fakat iş işten geçmişti. Allah, bir ibret olsun diye, Kâbil'e ne yapacağını göstermek üzere bir karga gönderdi. Karga, ölen kardeşinin cesedini nasıl defnedeceğini ona göstermek için toprağı eşeliyordu. Bunu gören Kâbil acıyla haykırdı: **"Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini gömmeyi bile beceremedim!"** diye kendi nefsinin kınadı (Mâide 5:31). Ne var ki geç kalınmıştı. Kâbil artık hem kardeş katili hem de ilahi rahmetten uzak bir asi olarak lanetlenmişti. Habil'in kanıyla Muhammed Sallallahü Aleyhi Vesellem Efendimiz'in kanı birbirine çok yakındır. Resulullah Sallallahü Aleyhi Vesellem Efendimiz'in kanı yere döküldüğü zaman Cebrail Aleyhissalatü Vesselam elhamdülillah yetişti ve kan yerine dökülmedi. Ama Habil için Allah-u Teala'nın Cebrail Aleyhissalatü Vesselam'a böyle bir emri yoktu. Habil'in kanı yere dökülünce yeryüzü ifsada uğradı ve kurumaya başladı. Ve Kabil babasına uğramadan kendi hanesini alıp kaçma yolunu tercih etti. Halbuki babası ona Allah-u Teala'yı öğretmişti. Kendi çektiği eziyeti ve karşına nasıl tövbe edileceğini öğretmişti. Ve Adem Aleyhisselam bütün evlatlarına her olayla yüzleşmeleri gerektiğini ve ne olursa olsun Allah-u Teala'nın affedici olacağını çokça öğretmişti. Ama şeytan Kabil'i yoldan çıkarttı ve Kabil aslında kendisinden kaçtı.

Adem Aleyhisselam'ın Son Tövbesi ve Mirası

Şimdi Adem Aleyhissalatü Vesselam evlat acısı çeken bir Adem'di. Yer inlese gök yarılrsa Adem Aleyhissalatü Vesselam'ın o günkü ağlayışının karşılığı olamaz. Çünkü Adem Aleyhissalatü

Vesselam oğlu Habil için ağlamadı. Kabil'in işlediği günahın büyüklüğü karşısında Allah Azze ve Celle'ye ne cevap vereceğini bilmiyordu Adem Aleyhissalatü Vesselam. Yani Adem Aleyhissalatü Vesselam'ı kendisine emanet edilenlere sahip çıkamama korkusu sardı. Ve Allah Azze ve Celle'den çokça tövbe etti.

Gerçekten Rabbine çokça tövbe etti bundan dolayı Adem Aleyhisselam. Adem Aleyhisselam'ın hayatında en büyük tövbelerden bir tanesi Cennette ve diğeri de Kabil'in yaptığı bu hali, yani Habil'in vefatından sonra Kabil'in yaptığı bu davranıştı. Adem Aleyhissalatü Vesselam'dan bu hiç silinmedi. Ve Adem Aleyhissalatü Vesselam son nefesine kadar sadece bu olaydan dolayı tövbe etti. Habil'in ölümünden dolayı Adem Aleyhissalatü Vesselam'da hüznü vardı ama Kabil'in tövbeden kaçması sebebiyle Adem Aleyhisselam her zaman çokça tövbe etti ve Allah için çokça **"Erhamerrahimin"** ile meşgul oldu. Ve Adem Aleyhisselam'ı gerçekten en çok yaşlandıran, dizlerinin bağıını söken şey Kabil'in kaçmasıydı.

Adem Aleyhisselam gerçekten yeryüzünde en çok eziyet çeken, en çok zorluğa uğrayan Allah-u Teala'nın en sevdiği kuldur. Adem Aleyhisselam'ı iyi bilmemiz lazım. İyi bilirsek hayatımızın bütün manasını o zaman anlarız. Davranışlarının tamamında Allah Azze ve Celle vardır Adem Aleyhisselam'ın, Allah-u Teala'nın sevgisi vardır, sabır vardır. Ve davranışlarının evveli ve ahiri *****"Erhamerrahimin"*****dir. Allah Azze ve Celle'nin sevgisini zerre-i miskal kaybetmediğini Allah ona her zaman Kur'an-ı Kerim'de **Esr-ül Adem, Esr-ül Adem, Adem'e secde edin, Azim'e secde edin, Adem'e secde edin** diyerek Allah-u Teala Adem babamızın izzetini, şerefini, onurunu ve onu ilk yarattığı günü her zaman korumuştur. O yüzden Rabbinize karşı her zaman saygılı olmalıyız ve Adem Aleyhisselam'ın çektiği bu çilelerden her zaman ders almalıyız. O zaman büyürüz. Adem Aleyhisselam'a, Allah-u Teala'nın öğrettiği o sırlara o zaman bizler de ortak oluruz. Adem Aleyhisselam'ın hikayesi, Kur'an-ı Kerim'de hikaye olsun diye anlatılmadı. Bir insanın cennetten dünyaya tekamülü nasıldır ve bu tekamülden sonra tekrar cennete nasıl gitmesi gerektiğini anlatan güzel bir yolculuktur.